

NEJVYDAŘENĚJŠÍ VELIKONOCE

Jsme tím posedlí. Pořád hledáme to nej nej nej. A tak přehlízíme mnohé, protože se nám nezdá být dost výjimečné. Ale nejsme dokonalí, a proto se nám to vždycky nepodaří. Někdy polevíme v pozornosti a necháme k sobě přijít věci tak, jak přicházejí. Nechat přijít toho, který přichází.

Kde být na Velikonocce? Tam co vloni? Tedy doma, protože svou obec nemám a být někde „jen“ na návštěvě se mi nechce? Jít do prvního kostela, který se mi dostane do cesty, protože není důležité kde, ale co se slaví? Hodit si korunou? Eurem? Pozvat se někam do kláštera?

Štěstí, že mám rád liturgii! Prolézám web a nacházím bohatý program v blízkém krajském městě (ano, v tom nejkrajštějším :), domlouvám si přespání (po vigílii už nic zpátky nejede) a vyrážím. Tušíte správně – naše nejlepší a nejpropracovanější plány Bůh často (a mně se zdá, že v mém případě vždycky) nechává ležet, právě proto, že jsou jen naše. Z kostela a liturgie, na kterou jsem se týdnů těšil, nebylo nic. Nejvydařenější Velikonocce. Jak to jde dohromady?

Jednoduše. Proč slavíme Velikonocce? Protože třetího dne vstal Kristus z mrtvých. My sami jsme smrti ještě neprošli, ale už teď můžeme v sobě nechat zemřít něco z toho již umírajícího, abychom uvolnili místo životu. Tedy Životu. Většina lidí je natolik pohlcena a podmíněna hmotným světem, že ani nemá možnost se podívat do zrcadla a v úžasu říct: „Obraz Boží“. A nejenom to říct, ale i to žít.

Nepohrdat majetkem. Ale také se jím nenechat určit, nestát se jeho otrokem. Nestát se otrokem ani bohatství, ale ani té chudoby. Žít v prostředí majetku, ne pro nebo dokonce skrze něj. Dokázat odlišit to, co může a má dojít spásy, a to, co nutně přestane existovat.

O tom pro mě letos byly Velikonocce. Tři přátelé. Jeden, co to svým životem přednáší, druhý, co má podle prvního našlápnuto a třetí, co pomalu začíná vidět ve tmě. Čaj a dlouhý rozhovor. Ne poslední.

Jít pak za soumraku ještě do kostela už bylo zbytečné. Kde jsou dva nebo i tři...

-mjt-

OTAZNÍKY VÍRY

K JÁDRU VÍRY

„Bože, zachraň mou duši, pokud jsi a pokud mám duši!“
Je to modlitba nebo ne?

Snad se někdo z našich čtenářů cítí podobně stát na prahu víry. Ví, že „něco“ je, ale nenachází opory pro to, jak udělat další krok. A možná i ten, kdo se ve víře cítí jako pokročilý, tuší, že věřit znamená vlastně začínat stále znovu těmi dětskými krůčky.

Když vzpomínám na ty své, netane mi na mysli žádný jasný řez, ale přece... Vybavuji si dobu, kdy jsem přečetl celý Nový zákon, spoustu moudrých knih, kdy jsem se začal pomalu objevovat i v církvi... a nic. A pak dobu – bylo to tuším také někdy kolem Letnic, kdy jsem se začal při osamělých procházkách pomalu sám modlit. Tedy: mluvit s Bohem. Žádné dramatické odevzdávání života, jen třeba poděkování za uplynulý den, které mi poznenáhlu otevíralo vědomí, že vlastně nejsem nikdy sám. Nejsem na to sám. Nejsem sám svůj. Všechno se najednou počalo ukazovat v novém světle. Z Něj se stal Ty.

Tak tedy ještě jednou: Je to víra, když se modlím k Bohu v podmiňovacím způsobu?

Víra v jádru není přesvědčení, světonázor, ale vztah, rozhovor. Křesťanská víra má svůj předmět, který je artikulován ve vyznání víry. To je víra, která se věří. Ale je také víra, kterou se věří. Můžeme obdivovat krásné kostely a bohaté tradice nebo proti nim po způsobu těch či oněch naopak zdůrazňovat prostotu, ale nakonec není možné, aby za mne věřil někdo jiný. Není to věc minulosti, ale aktuality, přítomnosti. Osobní víra je nepřenosná.

Až postupně jsem začal doceňovat, že nejen spontánní vztah, ale také příslušnost k nějakému církevnímu společenství a účast na obřadech jsou pro mne důležité, ba pro pokračování víry jakožto rozhovoru s Hospodinem nezbytné. Přirozené okouzlení, spontánnost, příjemné pocity – to vyprchá v každém vztahu, i ve víře. Vnímám jsem jako bych narazil na určitý strop a nové zdroje se mi nečekaně otevřely právě v tom, co mi dříve přišlo příliš tradiční a formální.

Živá víra má více společného se zkušeností, než se strnulou životní filosofií. Je to cesta a proces. Jako v každém jiném vztahu se něco dává do pohybu, když s druhým komunikuji, když s ním dělám nějaké – příjemné i nepříjemné, staronové i překvapivé – zkušenosti. Anebo naopak odumírá, když to nedělám. A podobně jako v jiných vztazích, čím trvalejší vazba je, tím více si vytváří určité pevné struktury, které ji udržují živou – a samozřejmě ji také mohou někdy zastít.

Když se k Bohu obracím s pochybností, je to tedy jistě modlitba, projev klíčící důvěry. Jak jinak začít? Startovací čáru máme každý někde jinde. Neexistuje žádný prototyp věřícího. Je-li víra ve svém jádru vztah, pak je nesena komunikací. Zlom nenastává ve chvíli, kdy jsem si něčím jist, ale v okamžiku, kdy z mého uvažování o Bohu se stane rozhovor s Bohem. A právě v protnutí lidské a Boží perspektivy leží jádro křesťanské víry: v osvobozujícím a radostném zjištění, že to vše nakonec nestojí na mém vztahu k Bohu, který vždy zůstává vratký, ale na Božím vztahu k nám, který je pevný a věrný. „*Silná jako smrt*“ je láska toho, který se nám dává poznat v Ježíši Kristu. On nás vybízí: „*Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; thučte a bude vám otevřeno.*“

-kš-

MONOLOGY?

POHLED DO ZRCADLA

Ranní pohled do zrcadla. Ty teda vypadáš! Ach jo, je to stejné jako každé ráno, co ale může člověk po šedesátce chtít? Udělej se sebou něco, potřebuješ umýt hlavu... Ale proč, vždyť dnes nikam nejdu, navíc budu celý den doma úplně sama, s nikým se nepotkám, nikdo mě neuvidí ! ... A co Pán Bůh?! Náš nebeský Otec nás určitě vnímá jinak než ostatní lidé. On hledí dovnitř, do srdce, do duše, přece nebude koukat na to, jestli mám umytou a načesanou hlavu!?! A navíc, Bůh miluje každého člověka bez ohledu na to, jak vypadá, jestli je hezký nebo ošklivý, jestli je učesaný nebo rozčuchaný, čistý nebo špinavý, jestli je zdravý nebo třeba nějak postižený či nemohoucí...

A ty se cítíš být ošklivá či nemohoucí ? Ne, to zas ne. No tak jsi jenom líná. A má Pán Bůh rád lenost, co myslíš?

- mno -

KŘÍŽE U CEST

K tématu křížů u cest mám dvě inspirace, jednu od svého táty, druhou od své mamí.

Táta vzpomínal, že když byl na začátku šedesátých let na vojně v Domažlicích, dostávali vojáci někdy od svých nadřízených rozkaz, aby při přesunu z jednoho místa na druhé cestou zpřeráželi všechny litinové křížky, které uvidí. Jestli se toho táta někdy osobně účastnil, jsem se už naštěstí nestihl zeptat.

Tehdy byly samozřejmě kříže ideově pochybené a odsoudit tohle jednání nám žádnou práci nedá. Ale i dnes může být kříž něčím, co provokuje, vadí a obtěžuje. Snad se té kauze věnovala i ze strany křesťanů příliš velká pozornost, ale stojí zato ji alespoň letmo zmínit: v září vyretušoval obchodní řetězec Lidl ve svých reklamních letáčích z kopulí řeckých pravoslavných klášterů kříže, aby prý tyto obrázky byly nábožensky neutrální.

Vezměme tuto námitku vážně a vyrovnejme se s ní dřív, než vztyčíme křížek na cestě mezi Chrástem a Dýšinou. Není tedy kříž něco, čím vnucujeme svůj pohled na svět druhým? Máme na to právo ve společnosti, která už dávno není křesťanská?

Dobře, křížky z devatenáctého století uchovějme a zrekonstrujme jako kulturní památky, které dávají ráz české krajině, ale je dnes ještě vhodné stavět kříže nové?

David Torkington píše ve své knize **Mystik**: „*V tomto životě nelze nikdy měřit lásku podle toho co cítíme ale podle toho, že dáváme i tehdy, když nic necítíme. Ve skutečnosti je tím nejdokonalejším projevem lásky v tomto životě to, že dává dál, aniž by cokoliv žádala na oplátku. To je ta nejvyšší forma lásky existující v tomto světě. To je také smysl kříže, jenž není symbolem pouze pro křesťany, ale pro všechny muže a ženy, kteří touží vstoupit do plnosti života.*“

Byl bych moc rád, kdyby kříž mohl být srozumitelným znamením nejen pro křesťany, ale pro všechny, kdo jsou schopni zahlédnout, že příběh o ukřižování Ježíše, který miloval až k smrti a zůstal věrný tomu, o co mu šlo, může oslovovat lidi bez ohledu na jejich víru či nevíru a připomenout jim alespoň to, že jsou hodnoty, za které stojí zato žít a zemřít.

A i kdyby někdo nebyl schopen či ochoten kříž takto interpretovat, není podle mého soudu projevem tolerance vyklidit ze zorného pole všechno, co neodpovídá přesvědčení druhého. Být tolerantní neznamená přestat stavět kostely, ale dovolit židům stavět synagógy a muslimům mešity. Tolerance, které je trapné postavit křížek u polní cesty, se nakonec stává strašlivou

nesnášenlivostí, která vedle sebe nesnese nikoho, kdo si dovolí cokoliv si myslet nebo v cokoliv věřit.

A teď k mojí mami. Když ji vezu autem, vždy se, když míjíme nějaký kříž, pokřížuje a pronese potichu krátkou modlitbu. Kříž v krajině zůstává při platnosti všeho, co bylo řečeno výše, pro nás křesťany připomínkou bláznivé Boží lásky, ve které se Bůh, který by si mohl žít ve své věčné blaženosti, rozhodl pro nás nosit rány, a Bůh, který nemůže zemřít, se rozhodl pro nás přijmout smrt....

V kostele či modlitebně jsme na kříže zvyklí, tam patří. Když jej ale člověk spatří venku v přírodě, může mu připomenout, že vztah s Ježíšem není záležitostí jen přísně vymezeného času bohoslužeb a soukromých modliteb, ale má prosvěcovat všechno. Ježíš nepatří jen do kostelů, ale je Pánem silnic a prašných polních cest, Pánem procházek mezi Chrástem a Dýšinou a Pánem našich cest do práce a z práce, Pánem návštěv našich přátel, Pánem všech, kdo jdou kolem, ať o evangeliu něco ví, nebo ne.

P. Pavel Petrašovský

Autor je farářem římskokatolické farnosti Dýšina a také například autorem křížové cesty ulicemi obce. Můžete si ji projít, začíná u fary.

POZVÁNKA

VÁLEČNÝ KABINET (WAR ROOM)

Film, k jehož shlédnutí bych vás ráda tentokrát pozvala, má podtitul „*Síla modlitby*“ a velmi mě oslovil. Sám název pro mě lákavý nebyl, válečné filmy moc nemusím, ale tady jde o jinou válku, jak podtitul napovídá.

Je to americký film (dabovaný do češtiny) a na první pohled by někdo mohl říct, že se jedná o další romantickou selanku pro nenáročné diváky. Ano, na první pohled možná. Děj se odehrává v krásném prostředí, hrají v něm pohlední, finančně dobře situovaní lidé s nádhernými bílými zuby, vše je naoko dokonalé. Ale právě, že jen naoko. Ti krásní lidé mají své problémy jako kdokoliv jiný, v rodině, ve vztazích, v práci. Jsou to spořádaní křesťané, věří v Boha, chodí občas do kostela, jenže...

Hlavními postavami jsou dvě ženy: mladá realitní makléřka Elisabeth a postarší vdova Claire, jejíž velký dům by měla Elisabeth prodat. Claire makléřku provází svým domem a kromě potřebných údajů se také svěruje, jaký vztah má k jednotlivým pokojům. Jako svůj

nejoblíbenější označí malou místnost v přístěnku.

„Tady vedu svoje bitvy, toto je můj válečný kabinet!“ vysvětluje překvapené Elisabeth.

Obě ženy se přes počáteční makléřčin profesionální odstup sblíží a Claire se dozvídá o Elisabethiných problémech v manželství. Stane se její rádkyní v tom, jak o manžela bojovat.

Nechci vyprávět děj, proto použiji jen pár citací a dialogů, které vám snad téma přiblíží:

Claire: „Stále žasnu, že ve všech těch bitvách, které v dnešní době vedeme, ať už pro peníze, nadvládu nebo srdeční záležitosti, jen málokdo ví, jak správně bojovat. Jen málokdo ví, proti komu ve skutečnosti bojujeme. Ke každému vítězství musíte mít tu správnou strategii a prostředí, protože vítězství nikdy nepřichází samo od sebe... Nemusíte šlápnout na stejnou minu jako já. Jak moc se za svého manžela modlíte?“

Elisabeth: „No, hodně málo. Manžel se ke mně chová jako nepřítel.“

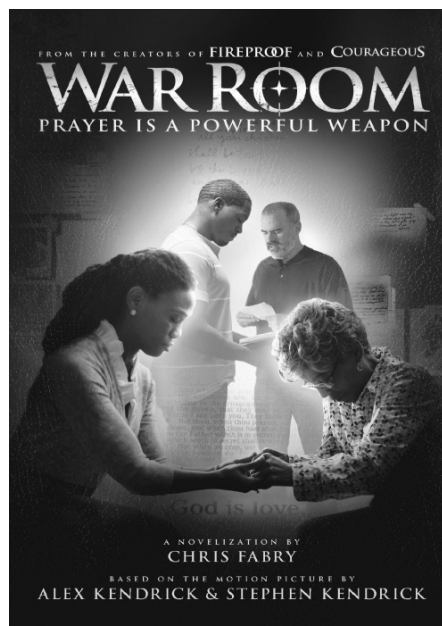
Claire: „Ale váš úkol je milovat ho.“

Elisabeth: „Nemám čas se tolik modlit.“

Claire: „Ale asi máte čas bojovat prohrané bitvy se svým manželem a hádat se s ním!“

Film není jen o zanedbané modlitbě a vlašném, možná až formálním křesťanství. Film je o duchovním boji. O aktivním vzepření se ďáblu. Nejde ale o žádný senzační exorcismus. Je to velice silný, řekla bych až inspirativní film. Asi mu neporozumí ti, kdo nevědí o síle modlitby. Ale ten, kdo ví nebo alespoň tuší, to jistě ocení. Neboť modlitba je mocná zbraň a stále si to potřebujeme znovu připomínat.

- mno -

PÍSEŇ

Někteří znáte svatodušní kancionálovou píseň "Otče náš, milý Pane". Ladislav Moravetz na jejím základě vytvořil krátký kánon, který je možné zařadit do svatodušní bohoslužby nebo k jiné společné modlitbě.

Otče náš, milý Pane kánon

1505, L. Moravetz

1. 2. 3. 4. 5.

Ot - če náš, mi - lý Pa - ne, dej nám Du - cha sva - té ----- ho.
Ó mi - lý Du - chu sva - tý, rač na - ším hos - tem bý ----- ti.

V tomto čísle nenajdete tradiční obrázek pro děti, ale obrázek od nich. Svě vidění události letnic namalovala Silvinka Chocová.

Poutník.

Řídí redakce ve složení **Michaela Nováčková** (novackovamisa@seznam.cz), **Matyáš Josef Turský**, **Karel Šimr**. Sazba, grafika: **Petr Vrobel**.

Tohle číslo vyšlo v květnu 2018. Ke stažení na: chrast.evangnet.cz